

Cauza C-92/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

24 ianuarie 2024

Instanța de trimitere:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italia)

Data deciziei de trimitere:

6 octombrie 2023

Apelantă:

Banca Mediolanum SpA

Intimată:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia

[omissis] Ordonanță nr. 1467/2023
[omissis] Depusă la 6 octombrie 2023
[omissis]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA (Curtea
Fiscală de Apel din Lombardia), Secția 22, [omissis]

[compunerea completului]

la 27 septembrie 2023, dă prezenta

ORDONANȚĂ

- în apelul [omissis]

declarat de:

Banca Mediolanum S.p.a.[omissis]

împotriva

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (Administrația Fiscală – Direcția Regională Lombardia)

[omissis]

Având ca obiect apelul declarat împotriva:

- hotărârii [omissis] pronunțate de Commissione Tributaria Provinciale MILANO (Comisia Fiscală Provincială din Milano), Secția 12 [omissis]

Acte fiscale:

- REFUZUL RAMBURSĂRII IRAP 2014

în urma dezbaterilor în ședință publică

ELEMENTELE DE FAPT ȘI DE DREPT

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (Curtea Fiscală de Apel din Lombardia),

- în apelul declarat de Banca Mediolanum împotriva hotărârii Secției 12A a Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Comisia Fiscală Provincială din Milano) [omissis];
- [omissis];
- apreciind că întrebarea formulată cu privire la compatibilitatea articolului 6 din Decretul legislativ 446/1997 cu dreptul Uniunii Europene și în special cu Directiva 2011/96/UE este necesară pentru a decide cu privire la cererea de rambursare prezentată de contribuabil și respinsă de administrația fiscală;
- adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară în temeiul articolului 267 TFUE:

ÎNTREBARE PRELIMINARĂ PRIVIND COMPATIBILITATEA

CU DREPTUL [UNIUNII EUROPENE] A

ARTICOLULUI 6 ALINEATUL 1 DIN DECRETUL LEGISLATIV NR. 446/1997

1. REGLEMENTAREA [UNIUNII EUROPENE] PRIVIND IMPOZITAREA DIVIDENDELOR DISTRIBUITE DE O FILIALĂ REZIDENTĂ ÎNTR-UN STAT MEMBRU UNEI SOCIETĂȚI-MAMĂ REZIDENTE ÎN ALT STAT MEMBRU

Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (reformare a Directivei 90/435/CEE din 23 iulie 1990) (denumită în continuare „Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora”) urmărește să elimine dezavantajele și denaturările cu care s-ar confrunta societățile-mamă rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene atunci când primesc dividende de la filiale rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene. Astfel, în considerentele directivei se precizează că obiectivul acesteia este de „a scuti de la reținerea la sursă dividendele și alte forme de repartizare a profitului achitate societăților-mamă de către filiale și de a elimina dubla impozitare a acestor venituri la nivelul societății-mamă”, întrucât „[g]ruparea societăților din diferite state membre [fiind] necesară pentru a crea în Uniune condiții similare celor de pe o piață internă și pentru a asigura astfel realizarea și buna funcționare a unei astfel de piețe interne”, grupurile de societăți în cauză nu ar trebui împiedicate „prin restricții, dezavantaje sau denaturări determinate în special de dispozițiile fiscale ale statelor membre” și, în consecință, ar trebui să se prevadă, „pentru asemenea grupuri de societăți din diferite state membre, norme de impozitare neutre din punct de vedere concurențial, pentru a permite întreprinderilor să se adapteze cerințelor pieței interne, să își mărească productivitatea și să își consolideze poziția concurențială la nivel internațional”.

Pentru a atinge aceste obiective, la alineatul (1) al articolului 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora se prevede că, „în cazul în care, în temeiul asocierii dintre societatea-mamă și filială, o societate-mamă [...] primește profituri repartizate, statul membru în care este situată societatea-mamă [...] trebuie, cu excepția cazurilor de lichidare a filialei”, a) „să nu impoziteze profiturile respective” sau b) „să impoziteze profiturile respective, autorizând în același timp societatea-mamă [...] să deducă din quantumul impozitului datorat fracțiunea din impozit aferentă acelor profituri și plătită de filială”.

În plus, potrivit alineatului (3) al articolului 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora „[f]iecare stat membru își rezervă dreptul de a dispune ca orice impozite aferente participației și orice pierderi care rezultă din repartizarea profiturilor filialei să nu fie deductibile din profitul impozabil al societății-mamă”, însă, „[d]acă, în acest caz, cheltuielile de administrare aferente participației se stabilesc la o valoare forfetară, suma forfetară nu poate depăși 5 % din beneficiile repartizate de filială”. Așadar, această din urmă dispoziție impune statelor membre ca, atunci când exercită dreptul de a stabili forfetar cheltuielile de administrare nedeductibile aferente participației, să prevadă că astfel de cheltuieli sunt nedeductibile și, prin urmare, să impoziteze o cotă corespunzătoare dividendelor încasate de societatea-mamă într-o proporție care nu depășește 5 % din suma respectivă.

2. REGIMUL IMPOZITULUI IRAP APLICAT ÎN ITALIA ASUPRA DIVIDENDELOR PLĂTITE SOCIETĂȚILOR-MAMĂ REZIDENTE ÎN ITALIA DE FILIALE REZIDENTE ÎN ALTE STATE MEMBRE

Decretul legislativ nr. 446 din 15 decembrie 1997 (denumit în continuare „Decretul legislativ nr. 446”) reglementează impozitul regional pe activități de producție (denumit în continuare „IRAP”). Potrivit articolului 2 din Decretul legislativ nr. 446, o condiție pentru aplicarea IRAP este exercitarea obișnuită a unei activități organizate în mod autonom având ca obiect producția sau schimbul de bunuri ori prestarea de servicii, iar, tot potrivit acestei dispoziții, activitatea exercitată de societăți și de entități constituie, în orice caz, un fapt generator al impozitului.

Prin urmare, la articolului 3 literele a) și e) din Decretul legislativ nr. 446 se prevede că, printre persoanele obligate la plata IRAP, sunt incluse și entitățile care figurează la litera l) din partea A din anexa I la Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, care conține „[l]ista societăților menționate la articolul 2 litera (a) punctul (i)” din aceeași directivă, și anume „societăți[le] aflate sub incidența legislației italiene, denumite «societă per azioni», «societă in accomandita per azioni», «societă a responsabilità limitata», «societă cooperative», «societă di mutua assicurazione», precum și entități private și publice care desfășoară, în mod exclusiv sau în principal, activități comerciale”.

Articolul 4 din Decretul legislativ nr. 446 definește baza de calcul al IRAP drept „valoarea netă a producției care rezultă din activitatea exercitată pe teritoriul regiunii”.

Articolul 6 din Decretul legislativ nr. 446 prevede că, pentru bănci și pentru ceilalți intermediari financiari, baza de calcul al IRAP se determină prin însumarea algebrică a următoarelor elemente ale contului de venituri și cheltuieli:

- a) marja de intermediere redusă la nivelul a 50 % din dividende;
 - b) amortizările bunurilor corporale și necorporale de uz funcțional, în cuantum de 90 %;
 - c) alte cheltuieli administrative, în cuantum de 90 %;
- c-bis) ajustările și recuperările de valoare nete pentru deteriorarea creditelor, în limita celor aferente creditelor pentru clienți înscrise în bilanț cu acest titlu.

Prin urmare, băncile și ceilalți intermediari financiari rezidenți în Italia care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora au obligația să includă în baza de calcul al IRAP, în proporție de 50 % din valoarea lor, dividendele distribuite de societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale, atunci când dividendele respective sunt cuprinse în marja de intermediere care figurează în contul lor de venituri și cheltuieli.

Potrivit articolului 16 alineatele 1-bis și 3 din Decretul legislativ nr. 446, în privința băncilor și a celorlalți intermediari financiari, IRAP se aplică la cota de 4,65 %, iar regiunile au posibilitatea de a modifica această cotă cu până la un maxim de 0,92 puncte procentuale.

Băncile și ceilalți intermediari financiari care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora și care au inclus în baza de calcul al IRAP 50 % din dividendele distribuite de filiale rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene nu au dreptul să deducă din suma datorată cu titlu de IRAP fracțiunea din impozitul pe profit aferentă profiturilor menționate anterior și plătită de acestea din urmă în statul lor membru de reședință.

Prin urmare, băncile și celelalte entități financiare care au domiciliul fiscal în Italia și care sunt calificate drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora aplică impozitul IRAP, în proporție de 50 % din valoarea lor, dividendelor încasate de la filialele rezidente în alte state membre care îndeplinesc condițiile prevăzute de Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora.

3. PROCEDURA PRINCIPALĂ

În perioada fiscală 2014, BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (denumită în continuare „Banca Mediolanum”) deținea participații la următoarele societăți, care aveau una dintre formele de organizare prezentate în partea A din anexa I la Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, aveau domiciliul fiscal în Irlanda, în Luxemburg și în Spania, fără a fi considerate, în temeiul unui acord fiscal încheiat cu un stat terț, rezidente în afara Uniunii, și erau supuse, fără a beneficia de regimuri de scutire, unuia dintre impozitele menționate în partea B din anexa I la Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora:

- a) o participație de 51 % la capitalul societății Mediolanum International Funds Ltd, cu domiciliul fiscal în Irlanda;
- b) o participație de 51 % la capitalul societății Mediolanum Asset Management Ltd, cu domiciliul fiscal în Irlanda;
- c) o participație de 99,996 % la capitalul societății Gamax Management AG, cu domiciliul fiscal în Luxemburg;
- d) o participație de 100 % la capitalul societății Banco Mediolanum S.A., cu domiciliul fiscal în Spania.

Banca Mediolanum a încasat de la filialele menționate mai sus dividende în valoare totală de 231 912 007,51 euro, mai precis a primit:

- a) suma de 164 820 000 de euro de Mediolanum International Funds Ltd;

- b) suma de 10 710 000 de euro de la Mediolanum Asset Management Ltd;
- c) suma de 6 382 007,51 euro de la Gamax Management AG;
- d) suma de 50 000 000 de euro de la Banco Mediolanum S.A.

Filiarele, având domiciliul fiscal în Irlanda, în Luxemburg și în Spania și fiind supuse impozitului pe profit în aceste state, nu au efectuat nicio reținere asupra dividendelor plătite către Banca Mediolanum, întrucât erau întrunite toate condițiile prevăzute la articolul 2 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, care prevede scutirea de reținerea la sursă a impozitului pe dividendele plătite de o „filială”, care „(i) are una dintre formele de organizare prezentate în anexa I partea A; (ii) în conformitate cu legislația fiscală a unui stat membru, este considerată ca având reședința fiscală în statul membru respectiv și, în temeiul unui acord privind dubla impozitare încheiat cu un stat terț, nu se consideră că are sediul fiscal în afara Uniunii; (iii) în plus, plătește unul dintre impozitele menționate în anexa I partea B, fără posibilitatea unei opțiuni sau excepții, sau un alt impozit care substituie unul dintre acele impozite”, în favoarea unei „societăți-mamă” care, potrivit articolului 3 din aceeași directivă, „îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 2 și care deține minimum 10 % din capitalul unei societăți comerciale aflate în alt stat membru, care îndeplinește aceleași condiții”.

Banca Mediolanum a înregistrat dividendele încasate de la aceste societăți în perioada fiscală 2014 la rubrica „dividende și venituri similare” din contul de venituri și cheltuieli, inclusă în marja de intermediere.

Prin urmare, Banca Mediolanum a inclus dividendele menționate în baza de calcul al IRES (impozitul pe profit) aferent perioadei fiscale 2014, în limita de 5 % din cuantumul acestora, în conformitate cu articolul 89 din TUIR (Textul unic privind impozitul pe venit).

Banca Mediolanum este calificată drept intermediar financiar în sensul articolului 6 din Decretul legislativ nr. 446. Prin urmare, în declarația IRAP depusă pentru perioada fiscală 2014, această societate a inclus în baza de calcul al impozitului respectiv și dividendele menționate mai sus, în proporție de 50 % din valoarea lor și, așadar, într-un cuantum de 115 956 003,76 euro, în conformitate cu articolul 6 din Decretul legislativ nr. 446.

În sfârșit, în aceeași declarație, Banca Mediolanum a calculat IRAP datorat prin aplicarea cotei de 5,57 % asupra bazei de impozitare astfel stabilite, în cuantum de 10 392 278 de euro, și, întrucât acumulasă, în declarația precedentă, un excedent de IRAP în sumă de 5 712 250 de euro și plătită, în perioada fiscală 20[1]4, acțiuni în sumă totală de 9 451 969 de euro, a înregistrat un excedent de IRAP în sumă de 4 771 941 de euro.

La 4 iunie 2019, Banca Mediolanum a depus la Direzione Regionale della Lombardia dell’Agenzia delle Entrate (Direcția Regională din Lombardia a

Administrației Fiscale, denumită în continuare „administrația fiscală”) o cerere prin care a solicitat rambursarea sumei plătite în plus cu titlu de IRAP, întrucât a aplicat acest impozit unui quantum de 50 % din dividendele primite de aceasta din urmă de la Mediolanum International Funds Ltd, de la Mediolanum Asset Management Ltd, de la Gamax Management AG și de la Banco Mediolanum S.A., considerând că articolul 6 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 446, în măsura în care impune aplicarea IRAP asupra unui quantum de 50 % din valoarea acestora, este incompatibil cu articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, care exclude posibilitatea ca dividendele distribuite de filialele societăților-mamă să fie impozitate într-o proporție care depășește 5 % din quantumul respectiv.

La 16 octombrie 2020, administrația fiscală a comunicat către Banca Mediolanum o decizie de respingere a cererii de rambursare depuse de această bancă.

În special, în motivarea deciziei menționate, administrația fiscală a susținut că articolul 6 din Decretul legislativ nr. 446, în măsura în care impune intermediarilor financiari care au domiciliul fiscal în Italia și care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora să aplice IRAP și asupra unui quantum de 50 % din dividendele distribuite de societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul aceleiași directive, nu ar fi incompatibil cu articolul 4 din directiva amintită, întrucât această dispoziție nu s-ar aplica IRAP, ci numai impozitului pe venit.

Prin cererea introductivă notificată la 15 decembrie 2020, Banca Mediolanum a atacat decizia de respingere menționată mai sus printr-o acțiune introdusă la Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Curtea Fiscală de Primă Instanță din Milano), contestând legalitatea și temeinicia acesteia și solicitând instanței menționate să oblige administrația fiscală la acordarea rambursării solicitate.

Prin hotărârea [*omissis*], Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Curtea Fiscală de Primă Instanță din Milano) a respins această acțiune, susținând de asemenea că interdicția prevăzută la articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora nu se aplică în privința IRAP.

Prin apelul declarat la 31 ianuarie 2023, Banca Mediolanum a atacat în fața instanței de trimitere hotărârea menționată mai sus a Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Curtea Fiscală de Primă Instanță din Milano), solicitând reformarea acesteia și, în consecință, obligarea administrației fiscale la rambursarea sumei plătite în plus cu titlu de IRAP, solicitată prin cererea inițială.

4. ÎNTREBAREA PRELIMINARĂ

Având în vedere cele ce precedă, soluționarea în temeiul dreptului național a problemei referitoare la aplicabilitatea IRAP, în conformitate cu articolul 6 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 446/1997, asupra unui quantum de 50 % din

dividendele încasate de intermediarii financiari care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora, provenite de la societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul directivei menționate, este condiționată de răspunsul la întrebarea preliminară referitoare la compatibilitatea aplicării IRAP asupra unui quantum de 50 % din aceste dividende cu articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora. Astfel, având în vedere cadrul juridic [al Uniunii Europene] prezentat, trebuie să se aprecieze că interdicția de a considera că sunt impozabile, în privința unei societăți-mamă rezidente într-un stat membru, dividendele distribuite de o filială rezidentă în alt stat membru, într-o proporție care depășește 5 % din quantumul acestora, ar putea fi aplicată în Italia și în ceea ce privește IRAP.

Însă, în acest caz, ar rezulta că articolul 6 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 446 este incompatibil cu interdicția astfel definită, întrucât impune băncilor și celorlalți intermediari financiari care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora să aplice IRAP asupra unui quantum de 50 % din dividendele încasate de la societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul aceleiași directive, fără ca Italia să garanteze celor dintâi dreptul de a deduce din suma datorată cu titlu de IRAP fracțiunea din impozitul pe profit aferentă dividendelor menționate plătită de cele din urmă.

Referitor la acest aspect, este important să se arate că, în Hotărârile din 17 mai 2017, pronunțate în cauza C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) și în cauza C-68/15 (X/Ministerraad), Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) a clarificat că articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora interzice statelor membre ale Uniunii Europene să supună oricărei forme de impozitare și, așadar, nu numai impozitului pe profit, în privința societăților-mamă, dividendele care le sunt distribuite de filiale, într-o proporție care depășește 5 % din quantumul acestora.

Mai precis, în cauza C-365/16, Consiliul de Stat Franța, a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene întrebarea dacă articolul 235 ter ZCA din Codul fiscal general francez este compatibil cu alineatul (1) coroborat cu alineatul (3) ale articolului 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, în măsura în care impunea societăților-mamă nu numai obligația de a supune impozitului pe profit quantumul de 5 % din dividendele încasate de ele cu titlu de valoare forfetară nedeductibilă a cheltuielilor de administrare aferente participației, ci și obligația de a supune dividendele respective unei contribuții suplimentare de 3 % cu ocazia redistribuirii către acționarii societății-mamă. Ca răspuns la această întrebare, Curtea, după ce a arătat că, „întrucât Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora urmărește, în conformitate cu considerentul (3) al acesteia, obiectivul de a elimina dubla impozitare a profiturilor distribuite de o filială societății-mamă la nivelul societății-mamă, o impozitare a acestor profituri de către statul membru al societății-mamă în sarcina societății respective cu ocazia redistribuirii profiturilor menționate, care ar avea ca efect supunerea acestora unei impozitări care

depășește plafonul de 5 % prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din această directivă, ar determina o dublă impozitare la nivelul societății respective, contrară directivei menționate”, a apreciat că reglementarea fiscală franceză era incompatibilă cu articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora. Astfel, această din urmă dispoziție „[...] se opune unei măsuri fiscale prevăzute de statul membru în care este situată o societate-mamă precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede perceperea unui impozit cu ocazia distribuirii de dividende de către societatea-mamă și a cărui bază de impozitare este constituită din cuantumurile dividendelor distribuite, inclusiv cele provenite de la filialele nerezidente ale acestei societăți”, dat fiind că „aplicarea articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora nu este condiționată de un anumit impozit”, prevăzând „că statul membru în care este situată societatea-mamă nu impozitează profiturile distribuite de filiala nerezidentă a acesteia” și „urmărește astfel să evite adoptarea de către statele membre a unor măsuri fiscale care să conducă la o dublă impozitare a unor asemenea profituri în sarcina societăților-mamă”, astfel încât, „în acest context, [...] nu prezintă importanță dacă măsura fiscală națională este sau nu este calificată drept impozit pe profit”. În plus, în cauza C-68/15, Curtea Constituțională, Belgia, a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene întrebarea dacă dispozițiile capitolului 15 din Codul belgian privind impozitele pe venit sunt compatibile cu alineatul (1) coroborat cu alineatul (3) ale articolului 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, în măsura în care impunea societăților-mamă nu numai obligația de a supune impozitului pe profit cuantumului de 5 % din dividendele încasate de ele cu titlu de valoare forfetară nedeductibilă a cheltuielilor de administrare aferente participației, ci și obligația de a supune dividendele respective unui impozit precum „fairness tax” de 5,15 % cu ocazia redistribuirii către acționarii societății-mamă, în cazul în care dividendele în cauză erau formate din profituri care nu fuseseră incluse în baza de impozitare a acesteia. Ca răspuns la întrebarea menționată mai sus, Curtea a declarat că „articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora coroborat cu alineatul (3) al articolului menționat trebuie interpretat în sensul că această dispoziție se opune unei legislații fiscale naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care această legislație, într-o situație în care profituri încasate de o societate-mamă de la filiala sa sunt distribuite de această societate-mamă ulterior anului în cursul căruia au fost încasate, are drept consecință supunerea acestor profituri unui impozit care depășește plafonul de 5 % prevăzut la dispoziția menționată”.

[Repetarea unor extrase din hotărâri ale Curții deja citate la punctul precedent].

Prin urmare, jurisprudența Curții este în sensul că articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora impune statelor membre ale Uniunii Europene interdicția de a supune oricărei forme de impozitare în privința societăților-mamă dividendele care le sunt distribuite de filiale într-o proporție care depășește 5 % nu numai la încasarea acestora, ci și la distribuirea lor ulterioară către acționarii societății-mamă.

Având în vedere cele arătate mai sus, articolul 6 din Decretul legislativ nr. 446, în măsura în care prevede în sarcina băncilor și a altor intermediari financiari rezidenți în Italia care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora obligația de a aplica IRAP asupra unui quantum de 50 % din dividendele încasate de ei de la societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul aceleiași directive, s-ar putea dovedi incompatibil cu interdicția de a supune profiturile pe care societățile-mamă rezidente într-un stat membru le-au încasat de la filiale rezidente în alte state membre unui impozit care depășește 5 % din quantumul acestora, plafon prevăzut la articolul 4 din Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora, astfel cum a fost interpretat de Curte în Hotărârile din 17 mai 2017, pronunțate în cauzele C-365/16 și C-68/15. Astfel, introducerea unei asemenea obligații „are drept consecință supunerea acestor profituri unui impozit care depășește plafonul de 5 % prevăzut la dispoziția menționată”.

Răspunsul la întrebarea adresată este în mod evident relevant și decisiv pentru soluționarea prezentei cauze, întrucât, în ipoteza în care s-ar constata incompatibilitatea cu dispozițiile citate ale Directivei 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 a articolului 6 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 446 din 15 decembrie 1997, în măsura în care permite, în privința intermediarilor financiari rezidenți în Italia care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora, aplicarea IRAP asupra unui quantum de 50 % din dividendele distribuite de societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul aceleiași directive, decizia de respingere în litigiu și hotărârea atacată cu apel ar fi nelegale, iar cererea de rambursare formulată în prezenta cauză ar fi întemeiată, dat fiind că Banca Mediolanum a solicitat rambursarea sumei plătite în plus cu titlu de IRAP ca urmare a includerii în baza de impozitare a unui quantum de 50 % din dividendele pe care această societate le-a încasat de la filialele sale cu sediul în Irlanda, în Luxemburg și în Spania și că, prin decizia menționată, administrația fiscală a respins cererea respectivă.

În concluzie, Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (Curtea Fiscală de Apel din Lombardia) adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, următoarea întrebare preliminară:

Pretenția Republicii Italiene, prevăzută la articolul 6 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 446/1997, de a aplica IRAP asupra unui quantum de 50 % din dividendele încasate de intermediari financiari rezidenți în Italia care sunt calificați drept societăți-mamă în sensul Directivei 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 și distribuite de societăți rezidente în alte state membre ale Uniunii Europene care sunt calificate drept filiale în sensul directivei menționate, fără a permite celor dintâi să deducă din IRAP fracțiunea din impozitul pe profit aferentă acestor profituri plătită de cele din urmă, este compatibilă cu interdicția de a supune profiturile pe care societățile-mamă rezidente într-un stat membru le-au încasat de la filiale rezidente în alte state membre unui impozit care

depășește 5 % din cuantumul acestora, plafon prevăzut la articolul 4 din directiva menționată?

PENTRU ACESTE MOTIVE,

[*omissis*] [formule procedurale]

[*omissis*] 27 septembrie 2023

[*omissis*] [compunerea completului]

DOCUMENT DE LUCRU